

TẬP 2

HỒI 23

Thần Kiếm

Ha ha! Trương sư đệ!

Thình lình có ai đó vỗ mạnh vào vai Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm mãi dõi theo Điền Linh Nhi đang dần dần khuất xa, hoàn toàn không chú ý gì đến tình hình xung quanh cả, bất giác giật thót, nhảy vọt sang bên, rồi đưa mắt trông lại, thì ra chính là Tăng Thư Thư vừa mới quen hồi sáng.

Tăng Thư Thư tươi cười hơn hở, nét mặt ung dung, ngắm nghía Trương Tiểu Phàm, rồi ánh mắt lại rời sang con khỉ Tiểu Hôi đang đứng bên cạnh hắn.

Tiểu Hôi thấy cái gã đáng ghét này lại đến nữa, tỏ ra rất không hài lòng, nó nhe răng nhếch miệng làm mặt xấu, rồi xoay mình nhảy lên lưng Đại Hoàng, vỗ vào đầu nó, Đại Hoàng hướng về Trương Tiểu Phàm và Tăng Thư Thư sủa hai tiếng, rồi cất chân chạy đi.

Trương Tiểu Phàm cau mày, gọi: "Tiểu Hôi, quay lại đây, không được chạy lung tung đâu đấy!"

Tăng Thư Thư cười bảo: "Đừng lo đừng lo, Tam Nhãn Linh Hầu thông minh lắm, không chạy mất đâu!"

Trương Tiểu Phàm nhún vai, quay lại, toan nói chuyện với Tăng Thư Thư, bỗng nhiên giật mình đánh thót, hắn ngoái đầu trông, thấy Đại Hoàng quả nhiên lại cõng Tiểu Hôi chạy về nhà bếp, tim hắn đập thình thình, thất thanh la: "A, con khỉ chết tiệt mày lại..."

Tăng Thư Thư lấy làm lạ: "Sao thế?"

Trương Tiểu Phàm hắng giọng, rồi cười khan: "Không, không sao. Ờ, Tăng sư huynh chẳng phải là còn tham gia thi đấu sao, thế nào mà lại có thời gian rồi đến tìm đệ?"

Tăng Thư Thư cười đáp: "Ừm, ta thi xong rồi, nhàn nhã vô sự, trông thấy đệ ở đây, bèn lại chào."

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên hỏi: "Cái gì, huynh thi xong rồi, kết quả ra sao?"

Tăng Thư Thư gấp soạt cái quạt, gãi nó lên mớ tóc đen nhánh, nói: "Ừi, bất cần nên thắng một trận, hà hà."

Trương Tiểu Phàm nhìn dáng điệu dừng đứng lơ dểnh của y, vẻ như chưa hề trải qua một trận đấu lớn, bèn dè dặt hỏi: "Tăng sư huynh, huynh tu hành hình như rất cao thâm?"

Tăng Thư Thư lắc đầu quây quây: "Ồi dà, Trương sư đệ nói gì vậy, ta tu hành được một chút xíu, đâu có đủ để thượng đài? Nếu không phải vì cha cứ ép buộc, ta đời nào đi tu chân luyện đạo, mỗi ngày cứ trồng hoa nuôi chim đọc sách, sống những ngày tháng tiêu dao! Có điều nói đi cũng phải nói lại, "Y thò tay đặt lên vai Trương Tiểu Phàm, dắt hắn đi lên phía trước, khe khẽ bảo: "Ta thật chẳng ngờ, trong đại thí Thất Mạch Hội Võ lần này, lại có người kém hơn cả ta!"

Trương Tiểu Phàm cười khỏ: "Người kém huynh nhiều lắm đó!"

Tăng Thư Thư nhún vai, mặt tỏ vẻ bất cần: "Nhiều thì làm sao, ta có tham lam nữa cũng không dám vọng tưởng thắng được đến vòng chót, có điều ta lại rất quan tâm đến Tam Nhân Linh Hầu của đệ, hà hà, Trương sư đệ, hay là đệ đem nó..."

Trương Tiểu Phàm thấy y đầy vẻ gian thương, lập tức bảo: "Tăng sư huynh, đừng có nhảm vào Tiểu Hôi của đệ!"

Tăng Thư Thư ghen lại, đảo mắt nói: "Thế ta đổi với đệ nhé! Đệ không biết đâu, ta ở Phong Hồi Phong nuôi rất nhiều loài thú vị hiếm thấy, kiểu như con thỏ ba chân, khổng tước trắng đen, con rùa không mai, lại còn cả con rắn có cánh nữa..."

Trương Tiểu Phàm không nén được hỏi: "Quả thật là có nhiều loài lạ lùng như vậy sao?"

Tăng Thư Thư dương dương tự đắc: "Còn phải nói, để thu thập những thứ bảo bối ấy ta phải dành ra rất nhiều tâm tư, còn bị cha đánh chửi không biết bao nhiêu lần, có điều ta vẫn cứ thích Tam Nhân Linh Hầu của đệ, sao sao, đệ thích thứ gì ta đem ra đổi với đệ?"

Trương Tiểu Phàm lắc đầu: "Không, đệ nuôi Tiểu Hôi chỉ vì cái duyên với nó, hơn nữa huynh cho đệ những con thỏ đen trắng, khổng tước không mai..."

Tăng Thư Thư lập tức sửa: "Là con thỏ ba chân, khổng tước đen trắng, con rùa không mai!"

Trương Tiểu Phàm thề lưỡi: "Ồ, vâng, vâng, có điều đệ không thích những thứ ấy, không đổi đâu!"

Tăng Thư Thư đảo mắt, lôi Trương Tiểu Phàm ra một góc khuất, ngó nghiêng bốn xung quanh, mặt đầy vẻ nguy dị, thì thào bảo: "Trương sư đệ, thế ta cho đệ xem một thứ hay hơn, đệ xem có thích không?" Nói đoạn lôi từ trong bọc ra một quyển sách bìa xanh dày cộp, đưa cho Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm đón lấy, sách không có nhan đề, lại cũ rích, xem ra niên đại rất xa xưa. Lại thấy Tăng Thư Thư vẻ như không có chuyện gì, nhưng cặp mắt linh động thì cứ liếc quanh cảnh giác, khuôn mặt vốn thanh tú giờ lại có mấy phần xảo trá và thô tục. Xem ra quyển sách này không phải là ghi chép những tuyệt thế pháp quyết, thì cũng là loại hiếm thấy trên đời.

Trương Tiểu Phàm lắc đầu, nói: "Tăng sư huynh, sách quý thế này đệ không chịu nổi đâu, tư chất đệ kém lắm, lấy cũng vô dụng, mà cũng không muốn dùng Tiểu Hôi để đổi chác, huynh cầm lại đi."

Tăng Thư Thư trợn mắt, khe khẽ bảo: "Đệ chưa xem mà đã nói thế rồi, xem đi đã, mau lên!"

Trương Tiểu Phàm thấy dáng điệu y cổ quái, bất giác cũng nảy lòng hiếu kỳ, bèn lật ra xem, lập tức ngây cả người, đổ mắt tía tai, thấy trong quyển sách dày đó, ngoài một số lượng lớn những chữ viết, còn có rất nhiều hình vẽ, vẽ toàn những trai gái lỏa lồ ôm ấp quần riết, thì ra là một bộ Xuân Cung Đồ. Trương Tiểu Phàm lần đầu tiên trong đời trông thấy một vật như vậy, lại thấy nét bút trơn mịn, khắc họa nhân vật sống động như thật, tim hấn giật thon thót, bất giác thất thanh la: "Tăng sư huynh, huynh, huynh, huynh sao lại có thứ này?"

"Hừ!" Tăng Thư Thư giật mình, vội vàng giăng lại quyển sách nhét vào trong bọc, rồi thận trọng liếc ra các đệ tử đồng môn đang đi đi lại lại xung quanh, trừng mắt bảo Trương Tiểu Phàm: "Đừng có lớn tiếng như vậy!"

Trương Tiểu Phàm sực tỉnh, nhưng vẫn còn kinh hồn, hạ giọng hỏi: "Tăng sư huynh, huynh làm sao mà có, ồ, làm sao lại xem thứ sách này?"

Tăng Thư Thư nhếch mép: "Xem thì làm sao, bảo cho đệ biết, đây đúng là kỳ thư, nghe nói chỉ có độc một quyển thôi! Ta đã phải bỏ ra biết bao tâm huyết mới lòng được, bảo đảm đệ xem hết, từ giờ trở đi có thể vẫy hoa giỡn nguyệt, chiếm được trái tim của mọi nữ nhân trên thế gian. Sao sao, dùng nó đổi lấy Tiểu Hôi nhé..."

Trương Tiểu Phàm lập tức lắc đầu: "Không được!"

Tăng Thư Thư phát bực: "Cái này không được, cái kia không được, thế đệ nói xem rốt cục đệ muốn cái gì?"

Trương Tiểu Phàm thật thà đáp: "Đệ chẳng muốn cái gì cả."

Tăng Thư Thư không biết làm thế nào, cầu nhàu: "Cái con người đệ sao cứ như súc gỗ?"

Trương Tiểu Phàm bật cười, cũng không để tâm, nhưng ánh mắt bất giác lảng ra phía khác, giữa mây trắng phiêu diêu, lơ mơ trông thấy bóng dáng mỹ lệ thoát ẩn thoát hiện.

Tăng Thư Thư thất vọng, cất quyển sách lại, rồi mở soạt cái quạt, phe phẩy một lúc, chợt nghe đằng xa tiếng chuông ngân nga, xem ra một trận đấu khác lại sắp bắt đầu.

Y dõi trông, rồi mỉm cười, kéo Trương Tiểu Phàm bảo: "Đi, ta dẫn đệ đi xem nhân vật nổi nhất trong lần đại thí này!"

Trương Tiểu Phàm ngây người, kinh ngạc hỏi: "Là ai đó?" Dừng một lát, trên mặt chợt có nét u ám, nói: "Phải chăng là Tề Hạo sư huynh của Long Thủ Phong?"

Tăng Thư Thư "ì" một tiếng, ngó bộ dạng kỳ lạ của Trương Tiểu Phàm, rồi lắc đầu bảo: "Tề sư huynh tất nhiên rất nổi tiếng, nhưng đệ chưa nghe nói sao, người được dõi theo nhiều nhất lần này lại là một người khác."

Trương Tiểu Phàm suy nghĩ hồi lâu, hỏi: "Là ai?"

Tăng Thư Thư hình như quên bẵng mất vụ tranh chấp không thành vừa rồi, mặt mày tươi rói, bí mật bảo: "Đệ theo ta đi thì biết!" Nói đoạn kéo Trương Tiểu Phàm lên phía trước, Trương Tiểu Phàm không tự chủ được, mà bất giác cũng sinh ra tò mò về nhân vật thần bí kia, bèn bước chân theo.

Tăng Thư Thư dắt Trương Tiểu Phàm đi thẳng đến lồi dài lớn nhất, nằm ở quẻ 'Càn', Trương Tiểu Phàm theo sau, đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy đệ tử Thanh Vân Môn xúm đông xúm đỏ, chen chúc chật chội đến nước cũng không lọt, ít nhất phải đến bốn năm trăm người, Trương Tiểu Phàm nhắm tính, để đến một nửa số người của Thanh Vân Môn có mặt trên quảng trường đều tụ lại đây, nhất là đám nam đệ tử trẻ tuổi thì đặc biệt nhiều.

Hai người lại gần, chỉ nghe thấy tiếng huyền não mỗi lúc một to, xung quanh các đệ tử Thanh Vân đang sôi nổi cao hứng bàn tán.

"Tiểu Trúc Phong từ xưa tới nay sản sinh ra rất nhiều người đẹp, nghe nói Lục Tuyết Kỳ lần này còn được tán dương là mỹ nữ nổi trội nhất trong suốt năm trăm năm gần đây!"

"Cái đó đâu cần người nói, hôm ấy ta đã trông thấy nàng trong Ngọc Thanh Điện, đúng là nghiêng nước nghiêng thành.... Ối da, ai đánh vào đầu ta vậy... Í, sư thúc?"

Đứng bên cạnh người vừa nói là một lão nhân râu bạc phơ đang nổi giận: "Tiểu tử này, ngươi là người tu chân, lẽ ra lòng phải tĩnh như nước, sao còn tham luyến nữ sắc như vậy? Nếu để người thượng đài, có khi chỉ ngắm cái mặt ấy, chưa động thủ đã thua rồi!"

"Dạ."

"Hừ, vì vậy ta vẫn nói với thủ tọa sư huynh, hồng nhan họa thủy, Thanh Vân Môn chúng ta lẽ ra không nên thu nạp nữ đồ."

"He he, sư thúc lão nhân gia người đứng là, ồ, là anh minh thần võ thông tuệ sáng suốt, có điều giọng người nói phải chăng là hơi to quá?"

"Sao, ta nói sai sao?" Lão nhân râu bạc vểnh râu trợn mắt, giọng nói lại vang to lên thêm mấy phần.

"Không phải không phải," Bọn đệ tử trẻ tuổi kia vội vây xúm lại lão, cười mơn rồi khe khẽ bảo: "Sư thúc, Thủy Nguyệt đại sư ngồi trong kia kìa!"

Hạ giọng xuống, lão nhân bảo: "Hừ, nếu không phải vì ở trước mặt đồng môn, ta đã..."

Đám đệ tử nhất tề dạ ran, cùng xưng tụng lão tiên sinh tu vi cao thâm tấm lòng rộng mở không đôi co bọn hậu sinh tiểu bối. Tăng Thư Thư và Trương Tiểu Phàm nhìn nhau, Tăng Thư Thư khẽ nhún vai, Trương Tiểu Phàm thấp giọng hỏi: "Người mà huynh nói đó phải chăng là một sư tỷ của Tiểu Trúc Phong?"

Tăng Thư Thư gật đầu, nhìn lên trên lôi đài, nói: "Bây giờ còn chưa bắt đầu, đợi lát nữa đệ sẽ thấy danh khí của cô ta. Có điều, ôi, chỗ này sao đông người quá!"

Trong lúc nói chuyện, hai người cứ lách lên lách xuống, nhưng vẫn loay hoay mãi ngoài vòng đám đông, bên trong thì đã bị tầng tầng lớp lớp đệ tử Thanh Vân lèn kín đặc rồi, đến cái kim cũng không chen lọt. Trương Tiểu Phàm càng lúc càng tò mò, xem ra nhân vật thần bí này quả là rất nổi, bao nhiêu người đều bị hút đến đây.

Tăng Thư Thư lo lắng, miệng cứ lẩm bẩm: "Chết rồi, chết rồi, không có chỗ tốt rồi, sớm biết thế này thì tối hôm qua đã đến xếp hàng sẵn!"

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên, còn chưa kịp nói, thốt nhiên thấy Tăng Thư Thư sáng mắt lên, ở đằng trước có mấy chục đệ tử Phong Hồi Phong. Tăng Thư Thư không nói nhiều nữa, bèn kéo Trương Tiểu Phàm xông lại, bọn đệ tử Phong Hồi Phong nhao nhao vui vẻ, một hán tử cao lớn trong bọn mỉm cười: "Ha ha, đến muộn vậy!"

Tăng Thư Thư chẳng đếm xỉa gì đến hán tử nọ, cứ kéo Trương Tiểu Phàm len vào trong, đệ tử Phong Hồi Phong hiển nhiên rất tốt với Tăng Thư Thư, đều giãn sang nhường

chỗ, nhường cho cả Trương Tiểu Phàm đi theo y. Không lâu sau, hai người đã chen được vào giữa, ở đây quả nhiên tầm nhìn rất tốt, thấy bảy tám người đang ngồi sát lồi đài, có cả chưởng môn Đạo Huyền chân nhân, thủ tọa Long Thủ Phong Thương Tùng đạo nhân và thủ tọa Tiểu Trúc Phong Thủy Nguyệt đại sư, những người còn lại phần lớn là trưởng lão có danh vọng của các chi phái. Ngay sau lưng họ là san sát các đệ tử Thanh Vân. Đám mỹ nữ quyến rũ chói lọi của Tiểu Trúc Phong thì đứng sau Thủy Nguyệt đại sư, trong số đó có Văn Mẫn mà Trương Tiểu Phàm quen, người đứng gần Thủy Nguyệt nhất là một thiếu nữ mặc áo xanh, hần đã trông thấy trong Ngọc Thanh Điện hôm qua, ở lễ rút thăm, lúc này cô ta vẫn lạnh như băng tuyết, vẫn thanh lệ vô song, thu hút biết bao ánh mắt của mọi người.

"Nhìn thấy chưa, chính là người ấy đấy!" Tăng Thư Thư dùng tay huých Trương Tiểu Phàm, háy mắt về phía lam y thiếu nữ. Trương Tiểu Phàm nhìn kỹ cô ta, thấp giọng hỏi: "Đó là người huynh bảo là điểm nóng của đại thí lần này đấy hả?"

Tăng Thư Thư có vẻ mê mẩn, đáp: "Điểm nóng thì chưa chắc, nghe nói Lục Tuyết Kỳ nhập môn chưa lâu, tu vi chẳng biết đã đến mức nào, nhưng người ta đều nói, nếu luận về nhan sắc, thì chẳng ai hơn cô ta được!"

Trương Tiểu Phàm chau mày bảo: "Tăng sư huynh, cái bộ dạng nhều nước miếng của huynh trông thật là thô tục!"

Tăng Thư Thư: "... He he, ta, ta có nhều nước miếng sao, ha ha, đệ nhất định là trông nhầm đó! Ờ, đệ nhìn đám sư huynh đệ đồng môn quanh đây đi!"

Trương Tiểu Phàm phóng mắt nhìn quanh, chỉ thấy hầu hết đám đệ tử trẻ tuổi của Thanh Vân Môn ở xung quanh đang đổ dồn ánh mắt lên đám nữ đệ tử xinh đẹp của Tiểu Trúc Phong, lam y thiếu nữ Lưu Tuyết Kỳ quả nhiên là nổi bật. Nhưng xem ra, những mỹ nữ này đã sớm quen với chuyện này, ai nấy đều ứng xử rất điềm tĩnh, Lưu Tuyết Kỳ trên mặt không hề biểu hiện tình cảm, lạnh tựa băng giá, đã quá quen với việc các nam đệ tử đồng môn nhìn lên phía sau mình.

Tăng Thư Thư nuốt nước miếng, khẽ nói với Trương Tiểu Phàm: "Nói điều này cũng chẳng phải quá đáng, Thanh Vân Môn chúng ta trong những năm gần đây thu nạp đệ tử trẻ tuổi một cách bừa bãi, đệ nhìn quanh xem, số thiếu niên bằng tuổi ta và đệ cỡ cũng đến ba bốn trăm người, hê hê, chúng ta tu hành chưa sâu, tự nhiên rất dễ dàng bị dụ dỗ."

Trương Tiểu Phàm nghiêng mình ngó qua, chỉ thấy tướng mạo vốn dĩ thanh tú của Tăng Thư Thư trông như đã thay đổi, liên tưởng đến cuốn sắc lúc nãy, hần cho rằng đầu óc Tăng Thư Thư đã quen với chữ "Sắc"

Tăng Thư Thư chợt quay đầu lại, ngạc nhiên hỏi: "Trương sư đệ, sao đệ không ngắm nhìn cô ấy mà lại ngắm ta, ... đệ thử xem trong số họ ai cô nào có vóc dáng đẹp nhất?"

Trương Tiểu Phàm lập tức quay đầu đi, trong thâm tâm sự đánh giá về Tăng Thư Thư lại thêm một chữ "Lang."

Lúc này, xung quanh vốn dĩ tràn ngập tiếng huyền não, đột nhiên yên ắng trở lại. Dưới ánh mắt mọi người Lục Tuyết Kỳ tiến lên một bước, hướng về phía Thủy Nguyệt đại sư đang ngồi trên ghế vải chèo, Thủy Nguyệt Đại sư khẽ gật đầu nói: "Đi."

Lục Tuyết Kỳ chỉnh lại quần áo, tay phải nhẹ nhàng nắm pháp quyết, đôi mắt xinh đẹp sáng ngời hướng lên phía trên đài. Lúc này từ chỗ phiến đá bạch ngọc dưới chân thiếu nữ một làn khí mỏng xuất hiện, đột ngột từ bốn phương tám hướng xoay xung quanh nàng rất nhanh rồi tụ lại, trong nháy mắt một vầng mây trắng đã hình thành dưới chân Lưu Tuyết Kỳ, quỳ gối lấy nàng, chỉ thấy Lưu Tuyết Kỳ như một tiên nữ, thân hình ẩn hiện trong đám mây trắng, từ từ bay lên vô đài.

Gió núi thổi tới, đám mây trắng tinh đó bay lên trông như một dải lụa đẹp đẽ và mềm mại nhất. Y phục của Lưu tuyết kỳ bay phấp phới, nước da trắng như tuyết, xinh đẹp không bút nào tả xiết, giống như cửu thiên tiên tử lạc xuống phàm trần, khiến cho người ta vừa yêu mến ngưỡng mộ lại vừa phải có phần kính sợ.

Tức thì, phía dưới lôi đài tiếng vỗ tay hoan hô vang lên như sấm, thanh âm vang dội. Trương Tiểu Phàm trong lúc không chú ý đã bị âm thanh đó làm cho ù hết cả tai, trong lòng rất ngạc nhiên không hiểu tại sao Lưu Tuyết Kỳ lại được hoan nghênh như vậy, tuy nhiên lúc bản thân nhìn thấy hình dáng tuyệt đẹp đang bay trong không trung thì tự nhiên trong lòng phát sinh một tình cảm khó kìm nén được, quả nhiên là một thiếu nữ xinh đẹp hiếm có trên thế gian.

Ngồi phía dưới đài, Thủy Nguyệt đại sư từ trước đến giờ vẫn tỏ ra lãnh đạm, lúc này cũng đã nở một nụ cười.

Qua giây lát, trên đài đã có một nam đệ tử không biết bước lên từ phía nào (bởi hoàn toàn không có ai để ý đến), mặt vuông mày rậm, cốt cách đoan chính, chỉ có điều dáng vẻ ra chiều rất phấn khích. Ngay khi lên đài, liền hướng về phía Lưu Tuyết Kỳ nói: "Lưu sư muội, tại hạ là Phương Siêu môn hạ đệ tử Long Thủ Phong, hôm nay may mắn được giao đấu cùng sư muội, quả là tam sinh hữu hạnh."

"Huýt!" Tiếng huýt gió nổi lên khắp bốn phía dưới đài

Lưu Tuyết Kỳ trên mặt không hề biểu lộ tình cảm, vẫn đứng trên không nói lạnh lãnh: "Phương sư huynh đa lễ, bát đại đệ tử Tiểu Trúc Phong Lưu Tuyết Kỳ hôm nay xin Phương sư huynh chỉ giáo."

Trương Tiểu Phàm đứng phía dưới đài ngẩng nhìn Lưu Tuyết Kỳ như một tiên nữ đang lơ lửng trên không trung, trong tim chợt nhói lên một nỗi buồn vô cớ, lúc trước, Linh Nhi sư tỷ cũng không đứng dưới đất mà bay lên trên không bằng một dáng điệu duyên dáng như vậy, trong lúc đang lơ đãng nhìn chợt thấy dáng điệu của Điền Linh Nhi và Lưu Tuyết Kỳ giống nhau đến không ngờ.

Lúc này trên đài Phương Siêu vẫn đang nói thao thao bất tuyệt, trông dáng vẻ hấn ta có vẻ chỉ thích nói chuyện chứ không thích tỷ thí, thật không may cho hấn trên đời này có rất nhiều người chống lại hấn, không đợi để hấn nói thêm câu nữa, trong số hàng nghìn người đang vây quanh lôi đài, Tăng Thư Thư đang đứng cạnh Trương Tiểu Phàm lớn tiếng hét: "Không thi đấu đi sao?"

"Háo sắc!"

"Đồ chết nhát, giống như một mụ đàn bà! Ôi, vị sư muội bên phái Tiểu Trúc Phong đừng để tâm, ta hoàn toàn không có ý gì khác."

"Đánh đi!"

Cuối cùng hồi chuông của trận quyết chiến cũng đã ngân vang, Lưu Tuyết Kỳ sắc mặt lạnh lùng, nhìn thẳng về phía Phương Siêu. Ngay khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của nàng, Phương Siêu có cảm giác ớn lạnh toàn thân, mặc dù đứng từ xa nhìn cũng có thể thấy khuôn mặt lạnh lùng của Lưu Tuyết Kỳ vẫn vô cùng lạnh lẽo, hấn ta không còn dám tán gẫu với nàng thêm nữa, vội vã ngừng cười đùa, tâm ý đoan chính, hữu thủ dẫn pháp quyết bật ra một thanh tiên kiếm màu trắng bạc.

Trương Tiểu Phàm khẽ nhíu mày, bất giác lại nhớ đến thanh tiên kiếm 'Hàn Băng' của Tề Hạo, lúc này hấn chợt nghe thấy Tăng Thư Thư ở bên cạnh đang bức tức nói nhỏ: "Đám người của Long Thủ Phong đều bắt chước Tề Hạo, ai ai cũng thích tu luyện loại tiên kiếm này."

Trương Tiểu Phàm mục quang nhấp nháy, quay ra nhìn bốn xung quanh, chỉ thấy người người đang chen vai thích cánh, tuyệt nhiên không thấy bóng dáng của Tề Hạo ở đâu cả, không cần phải nói trong thâm tâm cũng phỏng đoán được, nhưng đó cũng là điều mà hấn không thể suy đoán được nhất ngay trong lúc này.

Họ đã đi đâu? Trương Tiểu Phàm cúi thấp đầu xuống hơn nữa, trong tim tràn ngập đau khổ.

Đột nhiên, Tăng Thư Thư kéo giật cánh tay của nó, reo lên thích thú: "Tiểu Phàm, coi kìa, đã bắt đầu rồi."

Trương Tiểu Phàm đưa mắt nhìn lên phía trên đài, chỉ thấy khi thanh tiên kiếm của Phương Siêu được bật ra, trên đài lập tức đã tràn ngập hàn khí, tuy nhiên trong mắt của Trương Tiểu Phàm, thực ra trực giác mách bảo hẳn, trình độ điều khiển Hàn Băng Tiên của Phương Siêu hoàn toàn kém xa một bậc so với Tề Hạo trong cuộc đấu phép năm xưa với Điền Bất Dịch.

Phía bên kia Lưu Tuyết Kỳ vẫn ngự trên đỉnh đám mây đang bồng bênh, sắc mặt vẫn không biểu lộ điều gì, nhìn xuống phía trước thấy Phương Siêu đã vận khí thành băng, dường như có ý định tấn công. Phía sau lưng nàng có mang một thanh tiên kiếm có vỏ màu da trời, mặc dầu vậy thanh tiên kiếm này quả là khác biệt so với những thanh kiếm mà đại đa số mọi người tu luyện, nó có thể hợp thể với chủ nhân của nó, từ Phương Siêu trên đài đến đám người của Thanh Vân Môn ở dưới đài không có ai là dám khinh thường nó.

Trên con đường tu chân, các món pháp bảo thông linh thường thường được chủ nhân của chúng tu luyện trong một thời gian dài, có thể hợp thể với chủ nhân của chúng, đem ra sử dụng lúc này quả là thập phần tiện lợi. Tuy nhiên có những món pháp bảo kỳ lạ, bởi vì tính thông linh của chúng rất mạnh, khiến cho thân thể không thể chịu đựng được, vì thế khi phép thuật không đạt đến mức độ nhất định thì chủ nhân của nó chỉ có thể mang theo bên mình. Thế nhưng loại pháp bảo này chủ yếu là các bảo vật của tiên gia, uy lực vô cùng to lớn, khi chủ nhân tu đạo cao thâm có tạo ra một uy thế kinh hồn bạt vía. Thanh cổ kiếm "Tru Tiên" báu vật bậc nhất của Thanh Vân Môn thuộc vào loại pháp bảo này.

Lúc này phía trên đài, trong phạm vi ba thước xung quanh Phương Siêu mặt đài đã được bao phủ một lớp băng mỏng, phía dưới những đệ tử đứng gần lối đài như Trương Tiểu Phàm, Tăng Thư Thư đều cảm thấy có luồng lạnh khí thổi thốc vào mặt. Nhưng chỉ thấy Lưu Tuyết Kỳ vẫn đứng nguyên trên không trung làm như không quan tâm đến điều gì xung quanh, chỉ có ánh mắt lạnh lạnh đang nhìn Phương Siêu.

Phương Siêu độc diễn dưới bao ánh mắt trừng trừng của chúng nhân, tiên kiếm bay lượn, phát xuất hàn khí nhưng xem ra còn thua ánh mắt lạnh lẽo của Lưu Tuyết Kỳ, lạnh thấu đến tim, cho ta cảm giác toàn thân băng động.

Phương Siêu trong lòng hơi chút lo lắng, tức thì tay phải trở kiếm quyết, thanh tiên kiếm màu trắng bạc lao vút lên phía trên nhằm đánh Lưu Tuyết Kỳ, đồng thời miệng hô lớn: "Lưu sư muội, hãy cẩn trọng!"

Đám đông dưới đài phá lên cười khi nhìn bộ dạng của Phương Siêu, tuy nhiên ai nấy đều lo lắng thanh kiếm đó có thể đả thương Lưu Tuyết Kỳ. Ngồi dưới đài, sắc mặt của Thương Tùng đạo nhân trông vô cùng khó coi, liên tục tỏ ý không bằng lòng.

Người ngồi bên cạnh đã nghe thấy thanh âm bức bối mang thái độ khinh khỉnh của Thương Tùng đạo nhân, liền đứng dậy hỏi: "Sao vậy, Thương Tùng sư huynh có điều gì bất mãn chẳng?"

Thương Tùng đạo nhân không quay đầu lại, khẽ đáp: "Thủy Nguyệt sư muội, môn hạ đệ tử của muội quả nhiên ai ai cũng xinh đẹp hơn người!"

Thủy Nguyệt đại sư sắc mặt lập tức thay đổi, trong lúc tỷ thí đấu phép này, Thương Tùng Đạo nhân không hề khen ngợi trình độ tu hành của môn hạ đệ tử của bà mà lại tán dương vẻ đẹp nữ sắc, hiển nhiên có ẩn chứa ý chế nhạo, coi Thủy Nguyệt đại sư chẳng ra gì, lập tức hai mày dựng ngược nói: "Ta không biết trong môn hạ tu chân của Thanh Vân Môn, không ngờ lại có nhiều kẻ hoang tàn, háo sắc lên đài như vậy."

Thương Tùng đạo nhân hết sức tức giận, vừa định trả miếng, thì Đạo Huyền chân nhân đang ngồi giữa hai người đưa tay lên mỉm cười nói: "Thôi mà, thôi mà, các người đều mấy trăm tuổi cả rồi lại đi cãi nhau trước mặt đám đệ tử như vậy không sợ mất thể diện sao. Thôi xem thi đấu đi, xem thi đấu đi."

Hai vị thủ tọa vẫn chưa hết bức bối liền quay đầu đi.

Thanh tiên kiếm màu trắng bạc của Phương Siêu lúc này đã lao thẳng đến chỗ vàng mây dưới chân của Lưu Tuyết Kỳ. Trên khuôn mặt lãnh đạm nãy giờ của Lưu Tuyết Kỳ vẫn không có gì thay đổi, không ai nhìn thấy động tác của nàng thế nào, vàng mây dưới chân lập tức mang Lưu Tuyết Kỳ bay lùi lại, nhưng thanh tiên kiếm của Phương Siêu liền ra tăng tốc độ, trong chớp mắt đã lao theo truy kích, lập tức khắp bốn phía dưới đài vang lên tiếng la hét xen lẫn tiếng thở dài.

Thoáng một cái, tay trái Lưu Tuyết Kỳ vung lên, đã thấy cầm trên tay thanh bảo kiếm màu xanh đeo phía sau lưng, chỉ thấy khuôn mặt ngọc ngà của nàng như phủ một làn sương khói, kiếm vẫn chưa rút khỏi vỏ, nàng chỉ dùng thanh bảo kiếm màu xanh này đưa ra trấn giữ trước mặt.

"Keng!"

Một âm thanh trong trẻo ngân nga vang vọng trên quảng trường, nghe rất vui tai.

Thanh tiên kiếm màu trắng bạc của Phương Siêu dường như bị đập rất mạnh, lập tức dội ngược trở lại, Phương Siêu trên đài cũng như Thương Tùng đạo nhân ở phía dưới sắc mặt đại biến. Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người chỉ thấy Lưu Tuyết Kỳ không

chút nao núng, trên khuôn mặt trắng như tuyết thoáng có nét ửng hồng, tay phải vung lên, bất ngờ cả vỏ lẫn thanh bảo kiếm sắc xanh bay vút ra, đồng thời năm ngón tay trái xòe ra, nắm chặt pháp quyết, lập tức thanh bảo kiếm sắc xanh trong không trung phát kiếm quang rực rỡ, thanh quang bao phủ khắp cả khu lôi đài rộng lớn, tiên khí ngùn ngụt, quả nhiên là một vật phi phàm.

Phương Siêu không dám xao lãng, đưa mắt nhìn thanh quang rực rỡ che kín bầu trời đang tiến lại, trong lòng lấy làm rất kinh ngạc, ngay lúc đó Lưu Tuyết Kỳ vẫn không có ít định rút thanh tiên kiếm khỏi vỏ, khiến cho hắn thấy hết sức căm phẫn về sự khinh thường này. Nhưng tay hắn vẫn điều động thanh tiên kiếm, trong chớp mắt phía trước mặt đã hình thành lên ba bức tường băng, hàn khí bay ra ngùn ngụt.

Trên không trung, Lưu Tuyết Kỳ cặp đồng tử sáng như sao, tà áo màu đen bay phấp phới trong gió, phong thái tuyệt thế, rung động lòng người. Miệng nàng lầm rầm niệm chú, trên khuôn mặt băng giá vẫn không biểu lộ một chút tình cảm nào. Dõi theo ánh mắt của nàng, mọi người nhìn thấy lúc này thanh tiên kiếm sắc xanh trên không trung đã vọt lên cao vạn trượng gây ra một âm thanh vang dội, tựa như tiếng gầm rú của một con quái thú, thanh âm chấn động bốn phương, trong phút chốc thanh quang đại phát, thanh tiên kiếm lao lên như thể xuyên thủng bầu trời, cuồng long xuất động, toàn bộ hàn khí có trong phạm vi mười trượng xung quanh trong phút chốc đã tan biến hoàn toàn, không để lại một chút dấu vết.

Chỉ thấy trong hàng vạn đạo thanh quang, xanh như bầu trời xanh thẳm, thanh tiên kiếm từ trên trời bay xuống, bắn thẳng về phía Phương Siêu, thanh thế thật là hung hãn, có một không hai.

Phương Siêu sắc mặt nghiêm trọng, trên trán mồ hôi chảy dòng dòng, quả nhiên là thất kinh trước uy thế dũng mãnh vô cùng của thanh tiên kiếm sắc xanh của Lục Tuyết Kỳ. Chỉ thấy trong phút chốc, thanh tiên kiếm này đã lao ngay đến trước mặt.

"Keng, Keng, Keng!"

Hàng trăm đệ tử Thanh Vân Môn chết lặng người, ba bức tường băng Phong Siêu tạo nên chỉ giống như mấy miếng đậu hũ, đã bị thanh tiên kiếm sắc xanh đó hầu như san phẳng và chặt nát ra từng mảnh nhỏ.

Phương Siêu kinh hãi, bằng sức lực của hắn không có cách nào có thể đông kết thêm bức tường băng để phòng ngự nữa, vốn dĩ hắn nghĩ chỉ cần ba bức tường băng là quá đủ, thế nhưng hắn không ngờ Lưu Tuyết Kỳ tu đạo lại cao thâm đến vậy, thanh tiên kiếm màu xanh quả thật lợi hại không ngờ, trong chớp mắt đã bay đến ngay bên cạnh.

Trong lúc sinh tử chi giới, Phương Khôi bất đắc dĩ bình tâm trở lại, thanh tiên màu trắng bạc tỏa sang, một chiếc khiên ánh sáng màu trắng bay vọt ra phía trước bảo vệ thân thể. Sau giây lát, thanh tiên kiếm sắc xanh của Lưu Tuyết Kỳ đã lao vào giao tranh dữ dội với tấm khiên ánh sáng màu trắng.

"Bình!"

Một thanh âm lớn tựa sấm, âm âm vang lên, một làn sóng không khí vô hình mạnh mẽ lấy vị trí hai thanh tiên kiếm là trung tâm nhanh chóng lan tỏa ra bốn phía xung quanh, chúng đệ tử Thanh Vân Môn đứng ngay phía dưới đài tức thì cảm thấy một luồng gió mạnh thổi cửa vào mặt, tất cả mọi người không thể tự chủ được bất giác đều thối lui một bước, thế nhưng bao chung quanh toàn người là người, bất giác cả vòng người đồng thời giãn ra.

Tất cả mọi người đều biến sắc, choáng váng trước uy lực to lớn chưa từng thấy của pháp bảo tiên gia. Chỉ một lát sau sự hoảng hốt qua đi, mục quang của mọi người đổ dồn lên trên lôi đài, chỉ thấy Lưu Tuyết Kỳ không biết từ bao giờ đã đáp xuống mặt đài, thanh tiên kiếm đã bay về nằm gọn trong tay nàng, thanh quang và bạch quang từ từ tách nhau ra, nhưng tất cả mọi người đều nhận thấy sắc mặt Phương Siêu xám ngắt như hòn than đã tắt lửa.

Chỉ thấy Phương Siêu từ từ ngẩng đầu lên, tay trở vào Lưu Tuyết Kỳ, thanh âm không hiểu tại sao lại biến thành khàn khàn, rít lên một tiếng: "Cô..."

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, không hiểu chuyện gì đã xảy ra, đột nhiên lại phát sinh một biến cố khác, thanh tiên kiếm màu trắng bạc từ lúc bắt đầu đến giờ vẫn lơ lửng trước mặt Phương Siêu đột nhiên phát ra một loạt âm thanh nghèn nghẹn trên thân kiếm, sau đấy, trong lúc vô số các đạo mục quang đang nhìn vào nó, trên thân kiếm đột nhiên xuất hiện vết nứt, rồi lan rộng ra rất nhanh, chỉ giây lát sau từ thanh tiên kiếm phát ra một âm thanh đau đớn "rắc", rồi gãy làm hai đoạn rơi xuống mặt đài.

Trên đài dưới đài, im phăng phắc, tất cả mọi người đều dường như nín thở.

Một thanh tiên kiếm tu luyện lâu năm đối với một người tu chân rất có ý nghĩa, những người có mặt trên Vân Hải này, không ai là không rõ điều này.

"Ừa", trên đài, Phương Siêu thổ ra một ngụm máu tươi, tay ôm lấy ngực, sắc mặt vô cùng đau đớn, không thể chịu đựng thêm được nữa, ngã lăn ra ngất xỉu ngay tại chỗ.

- o O o -